

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 16/01/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 7

Muốn tu hành Phật pháp Đại thừa nhất định phải dụng tâm rộng lớn “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*” thì mới thành tựu. Tuy nhiên lại cần buông xuống vọng tưởng tức là cách thấy cách nghĩ riêng mình, thiết lập sự “*cùng hiểu*” để một lòng cầu sanh Tịnh Độ, thấy được Phật A Di Đà.

Hòa Thượng khai thị: “*Ở thời đại này, nơi tu hành của chúng ta phải nương vào Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy. Đó là tám chữ “Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”.*”

Hòa Thượng nhấn mạnh chúng ta cần phải “*Kiến lập cùng thức*” tức là xây dựng sự “*cùng hiểu*” lời khai thị trên để đồng hành làm mọi việc được tốt đẹp.

Ngài tiếp lời: “*Chúng ta không có cảnh giới của Bồ Tát Đại Thừa, mình tâm kiến tánh, cũng không có sức thiên định của người tiểu thừa.*”

“*Tuy nhiên, chỉ cần giữ một câu A Di Đà Phật thì ngay đời này chúng ta nhất định thoát khỏi luân hồi. Cho nên tám chữ này đích thật là giúp chúng ta vượt thoát sinh tử, ra khỏi ba cõi*”.

“*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*” đã được Hòa Thượng nhắc đến nhiều trong 1200 chuyên đề và Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục. Phát tâm Bồ Đề là phát tâm độ chúng sanh, luôn nghĩ đến chúng sanh khổ nạn, không người giúp đỡ.

Bản thân chúng ta ngày ngày được giúp đỡ, khuyến tấn mà làm việc còn chưa tốt. Vậy thì chúng sanh mê mờ, chìm đắm trong cạnh tranh, đấu tranh sẽ khổ đến mức nào! Nếu chúng ta không phát tâm thay Phật Bồ Tát đến với chúng sanh khổ nạn ở thế gian này thì sẽ không có người làm.

Bên cạnh đó, Hòa Thượng nói một ngày tu hành ở cõi Ta Bà bằng rất nhiều năm tu hành ở Thế giới Cực Lạc và các cõi Phật. Nguyên nhân vì Ta Bà nhiều cảm dỗ rất khó đề khởi tu hành, gần như không có người biểu pháp. Còn ở Cực Lạc và các cõi nước chư Phật, xung quanh đều là Bồ Tát, ai ai cũng đang biểu pháp.

Trong bối cảnh như thế, nếu chúng ta không phát tâm Bồ Đề vì chúng sanh lo nghĩ thì ai làm việc đó? Khi tâm Bồ Đề được phát ra thì ngay đó là những việc làm cụ thể.

Chúng ta đã xây dựng được các lớp kỹ năng sống không chỉ ở Hà Nội mà còn tới tận Sóc Trăng và một số tỉnh thành khác. Tại Sóc Trăng, lớp kỹ năng sống hằng tuần

đón các em phần đông là người dân tộc. Nếu không đến lớp, các em sẽ đi hái rau, bắt ốc. Thời gian tới chúng ta sẽ mở thêm lớp tại Tổ đình Phước Hậu, Vĩnh Long và tương lai sẽ có ở Gia Lai.

Trong suốt hai năm tổ chức Lễ Vía Phật A Di Đà tại Tổ đình, chúng ta luôn phát khởi tâm Bồ Đề vì Chùa và Phật tử nơi đó mà lo nghĩ. Chúng ta không đến để nương nhờ sức ảnh hưởng mà đến để cống hiến những gì mình có. Từ việc ủng hộ quỹ khuyến học cho tới việc quan tâm đến mọi người làm công quả nơi đó, chúng ta đều tận tâm tận lực. Trong số Phật tử làm công quả có người là giáo viên nghỉ hưu đã hứa sẽ mời các giáo viên cô quen biết đến hỗ trợ. Vậy thì từ hậu cần đến học sinh đều không phải lo, người của mình chỉ cần đến dạy.

Ở Gia Lai, tâm Bồ Đề biến thành dây chuyền sản xuất đậu phụ cúng dường. Việc này đã lan tỏa khiến có người không chỉ phát tâm đứng ra làm đậu phụ mà còn đầu tư thiết bị lắp đặt. Không cần đến tiền, chỉ cần họ phát tâm làm là chúng ta đã hoàn toàn ủng hộ.

Ở Sơn Tây-Hà Nội, mỗi lần chúng tôi gặp bác hàng xóm, bác ấy rất vui mừng, có lần còn xin lỗi vì không nhận ra chúng tôi. Chúng tôi đã làm gì để được bác ấy xem trọng?

Đơn thuần là từ tâm Bồ Đề mà trồng rau, làm đậu phụ rồi tặng. Chúng tôi chưa bao giờ bộc lộ thân phận, chưa bao giờ nói về tu hành, thậm chí chưa bao giờ nói câu “*A Di Đà Phật*”, vậy mà, gặp chúng tôi bác ấy chào bằng câu “*A Di Đà Phật*”.

Chúng ta trồng cải cúc ven đường lên xanh tốt. Bà con đi tập thể dục thấy vậy muốn hái ăn thì bác ấy là hàng xóm mà rất mạnh dạn nói rằng nếu muốn ăn thì cứ hái. Chỉ cần như vậy thôi là chúng ta đã độ chúng sanh rồi!

Điềm lại nhưng khu vực chúng ta đang làm, chúng ta đã tạo ấn tượng sâu sắc đối với mọi người bằng những việc làm chân thật lợi ích cho họ.

Đây là kết quả của việc phát tâm Bồ Đề, tâm “*vì người mà lo nghĩ*” nên mọi việc hanh thông, được người người hoan nghênh, kính trọng, ngưỡng mộ và hợp tác.

Qua thực tiễn như vậy, chúng ta mới thấy được trí tuệ của Phật có thể dự đoán được siêu vượt không gian và thời gian. Chúng ta chỉ cần tin theo lời dạy của Phật mà theo “*y giáo phụng hành*”.

Tuy nhiên, trong xã hội hiện đại này, ai cũng lo cho chính mình, sợ khó khổ. Họ xây dựng đạo tràng lớn và ở trong đạo tràng niệm Phật. Làm như vậy cũng tốt nhưng quan trọng là có dùng tâm thanh tịnh niệm Phật không? Nếu dùng tâm “*Tự tư tự lợi*” để niệm Phật thì “*đau mồm rát họng chỉ uống công*”.

Vậy tại sao không ra ngoài phát tâm “*vì người mà phục vụ*”, chịu khó khổ làm tất cả mọi việc lợi ích chúng sanh. Chúng sanh sẽ cảm động, ngưỡng mộ. Như vậy thì mình

đã độ được họ rồi. Cho nên, tu hành Phật pháp Đại thừa mà dùng tâm tiểu thừa, tâm nhỏ bé, vậy thì lúc nào mới thành tựu?

Hãy khởi phát tâm rộng lớn, luôn “*vì người mà lo nghĩ*” thì mọi sự mọi việc chắc chắn sẽ được người ủng hộ. Đôi khi chỉ cần một việc làm nhỏ là đã có thể gây ấn tượng sâu sắc. Chúng sanh dễ độ như vậy mà tại sao chúng ta không làm? Chúng ta chỉ nói lý thuyết mà chúng ta không có việc làm cụ thể thì chúng sanh sẽ không tâm phục, khẩu phục.

Hòa Thượng từng dạy chúng ta bổ thí pháp trong thời hiện đại là làm ra tấm gương tốt cho chúng sanh ngưỡng mộ mà học tập. Tuy nhiên, Ngài cũng sách tấn chúng ta không dính mắc vào những việc làm tốt đó, buông xuống vọng tưởng tức là cách thấy cách nghĩ riêng mình mà một dạ muốn rời khỏi Thế giới Ta Bà, cầu sanh Tịnh Độ, thấy được Phật A Di Đà.

Hòa Thượng khai thị: “***Đại chúng cộng tu phải đem cách thấy, cách nghĩ của chính mình buông xuống. Người chân thật niệm Phật thì không có vọng tưởng.***”

“***Trong tâm chỉ là một lòng một dạ muốn rời khỏi thế giới Ta Bà này. Vậy thì còn cần gì đến cách nghĩ, cách thấy riêng nữa!***”

“***Người khác đề xướng cách nghĩ, cách thấy là việc của họ. Chúng ta vẫn chỉ thành thật niệm một câu A Di Đà Phật. Nếu với tâm này, bất cứ nghiệp chướng gì cũng sẽ tiêu trừ.***”

Lời khai thị này của Hòa Thượng nhắc nhở người niệm Phật nói riêng và người học Phật nói chung, tức là cho dù thành quả công việc có tốt đến đâu thì cũng không dính mắc trong lòng. Như Hòa Thượng dạy: “***Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức***”. Nếu có thể bước vào cảnh giới của lời dạy này thì sẽ tự tại an lạc. Nếu có phiền não là do chúng ta còn dính mắc.

Quả thật, mọi thành công của chúng ta là do nương nhờ giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Nếu làm theo cách nghĩ cách làm của riêng mình thì sẽ hư hại mọi việc. Vì sao? Vì tâm chúng ta bị chi phối bởi tập khí “*Danh vọng Lợi dưỡng*”, “*Tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*Năm dục Sáu trần*”, “*Tham Sân Si Mạn*”.

Đặc biệt, sự thất bại của thế gian phần nhiều do “*cống cao ngã mạn*”. Để loại trừ các tập khí sâu dày, Hòa Thượng ở bài trước đã khai thị cho chúng ta rằng khi làm việc thiện, lợi ích chúng sanh, thì phải dùng tâm thái thấp nhất để làm.

Sau khi Hệ Thống Khai Minh Đức đã có buổi nói chuyện với 800 bác sỹ tại Bệnh viện Xanh-Pôn, một vị bác sỹ đã đến cảm ơn chúng tôi và có nhã ý rằng nếu người của ta có bệnh thì hãy tìm đến bác sỹ. Nghe vậy, chúng tôi nói luôn: “*Trên đời này có hai hạng người không nên ý nại nương nhờ thứ nhất là bác sỹ và thứ hai là người có quyền thế địa vị*”.

Có chỗ ý nại sẽ sinh tâm chủ quan, cho nên phải cố gắng làm đúng với pháp luật và với lời giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Từ đó mới có thể dụng tâm thể thấp nhất để làm việc, tránh cống cao ngã mạn trong quá trình làm việc lợi ích chúng sanh hay phát huy văn hóa truyền thống, phát huy giáo dục Phật Đà.

Chúng ta phải nhìn rõ sự thật là cách nghĩ cách làm của phàm phu không thể tạo ra nhiều lợi ích, nhiều điều tốt đẹp cho chúng sanh mà mọi điều tốt đẹp ấy đều nương nhờ trí tuệ của Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền hay ân đức của Cha Mẹ, Thầy Cô. Vì vậy, cứ có thành quả là khởi niệm tri ân các bậc tiền bối, Thánh Hiền, Bồ Tát và Phật.

Thậm chí, nếu ai ai cũng có cách thấy cách làm riêng mình thì sẽ sinh ra đối lập và có chướng ngại, vì vậy, Hòa Thượng nhấn mạnh việc xây dựng sự “*cùng hiểu*”. Đã “*cùng hiểu*” thì cùng làm nên cũng không cần cách thấy, cách làm của riêng ai.

Ngài dạy chúng ta khi tu học và làm việc với mọi người thì lấy chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền ứng dụng trong đời nhân xử thế. Nhờ đó mà không cần lập thêm ý kiến riêng, cách thấy cách làm riêng. Trong tâm thì rỗng rang thanh tịnh, chỉ là một câu “***A Di Đà Phật***” niệm đến cùng với một hướng Tây Phương để đi về.

Tất nhiên phải đầy đủ thiện căn phước đức mới về được thế giới ấy. Muốn vậy, hãy một lòng một dạ “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”. Khi nào cần rời khỏi thế gian này thì Phật Bồ Tát sẽ “*vì chúng ta mà lo nghĩ*”. Cho nên mỗi người đều cần phước báu, mà phước báu phải chính mình nỗ lực tu tập mới có được.

Hôm trước, người của chúng ta đi hộ niệm, nhờ mọi người niệm bằng tâm chân thành trong 25 tiếng nên thân người mất, từ cứng đã trở lại mềm mại. Con trai của người mất vừa về đến nhà tối hôm trước thì hôm sau ông mất, mọi việc dường như đã có sự sắp xếp rất chu đáo.

Đây chính là “*chí thành cảm thông*”. Mọi việc thù thắng như vậy là nhờ phước báu. Phước báu an bài một cách tốt đẹp. Người xưa nói: “***Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định***” - Một bữa ăn, một ngụm nước đều do phước báu trong vận mạng định sẵn. Vì vậy, khi còn khỏe mạnh thì phải nỗ lực tu phước, tích phước, tiết phước, không sợ khó, không sợ khổ. Phước báu sinh ra từ nỗ lực làm tất cả các công việc “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”/.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

